

BT (Mise en cause de la personne assurée) (věc C-708/20)

Datum rozhodnutí: 9. prosince 2021

Závěr: *V případě přímé žaloby podané poškozenou osobou proti pojistiteli se soud členského státu, v němž má tato osoba bydliště, nemůže prohlásit za příslušný k rozhodování i o návrhu na náhradu škody podaném současně touto osobou proti pojistníkovi nebo pojištěnému, který má bydliště v jiném členském státě a jehož pojistitel nevyzval, aby se připojil k řízení.*

Skutkové okolnosti: BT, která má bydliště ve Spojeném království, utrpěla v roce 2018 úraz během své dovolené ve Španělsku. K tomuto úrazu došlo v nemovitosti patřící EB, která má bydliště v Irsku. Seguros Catalana Occidente je pojistitelem občanskoprávní odpovědnosti EB, pokud jde o tuto nemovitost, a má své sídlo ve Španělsku. BT tvrdí, že – v souladu se smlouvou uzavřenou na její účet členem její rodiny – EB souhlasila s tím, že se i s rodinou může od 31. března 2018 ubytovat v uvedené nemovitosti. Dne 3. dubna 2018 se BT zranila v důsledku náhodného pádu, k němuž došlo v patiu, které je součástí této nemovitosti. BT se rozhodla podat žalobu proti EB a pojišťovně Seguros Catalana Occidente z důvodu škody a ztrát utrpěných v důsledku tohoto pádu. Tvrdí, že EB měla vůči ní povinnost zakládající smluvní a deliktní odpovědnost vynaložit přiměřenou péči a odbornost s cílem zajistit, aby nemovitost mohla být přiměřeně bezpečně využívána, a že tuto povinnost porušila. Podle BT měla EB povinnost instalovat zábradlí nebo varovné upozornění v bezprostřední blízkosti schodu nebo ho nějakým způsobem označit.

Právní stránka: Výklad pojmu „ve věcech pojištění“ znamená, že nelze vycházet z toho, že žaloba podaná poškozeným proti pojistníkovi nebo pojištěnému představuje žalobu ve věcech pojištění pouze proto, že tato žaloba a žaloba podaná přímo proti pojistiteli vychází ze stejných skutkových okolností nebo že existuje spor mezi pojistitelem a poškozeným týkající se platnosti nebo účinků pojistné smlouvy. Žaloba ve věcech pojištění se vyznačuje určitou nerovnováhou mezi stranami, která má být napravena tím, že slabší strana je chráněna prostřednictvím pravidel pro určení příslušnosti, která jsou pro její

zájmy příznivější než obecná pravidla. Tato nerovnováha přitom obecně neexistuje, pokud se žaloba netýká pojistitele, vůči kterému se jak pojištěný, tak i poškozený považují za slabší stranu. Kromě toho je třeba poznamenat, že cílem čl. 13 odst. 3 nařízení č. 1215/2012 je přiznat pojistiteli právo vyzvat pojištěného, aby se jako třetí účastník připojil k řízení mezi ním a poškozeným, aby mu tím poskytl zbraň proti podvodům a aby se zabránilo tomu, aby různé soudy vydávaly vzájemně si odporující rozsudky. Z toho vyplývá, že pokud poškozený podal žalobu na náhradu škody přímo proti pojistiteli a tento pojistitel nevyzval pojištěného, aby se připojil k řízení, soud, k němuž byla podána žaloba, se nemůže na základě tohoto ustanovení prohlásit příslušným, i pokud jde o tohoto pojištěného. V každém případě cíl řádného výkonu spravedlnosti je obecně dostatečně naplněn, když pojištěný může žalovat pojistitele u téhož soudu, u něhož poškozený žaloval tohoto pojištěného, pokud je to přípustné podle práva členského státu tohoto soudu.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 20. července 2017, *MMA IARD*, C-340/16, EU:C:2017:576, ze dne 13. prosince 2007, *FBTO Schadeverzekeringen*, C-463/06, EU:C:2007:792.

Relevantní právní úprava: Článek 13 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech.

UBS Real Estate (spojené věci C-478/19 a C-479/19)

Datum rozhodnutí: 16. prosince 2021

Závěr: *Právo EU brání právní úpravě členského státu, která vyhrazuje nárok na snížení hypoteční daně a katastrální daně pro uzavřené nemovitostní fondy a vylučuje toto snížení u otevřených fondů, jestliže se tyto dvě kategorie fondů nacházejí v objektivně srovnatelných situacích, ledaže je takové rozdílné zacházení odůvodněno cílem omezení systémových rizik na trhu s nemovitostmi.*

Skutkové okolnosti: UBS Real Estate, společnost spravující portfolio podílových fondů se sídlem v Německu, která má pobočku v Itálii, zajišťuje správu zejména dvou otevřených nemovitostních investičních fondů

vytvořených podle německého práva. Dne 4. října 2006 nabyla tato správcovská společnost na účet fondů UBS dva komplexy komerčních nemovitostí nacházející se v San Donato Milanese (Itálie), při jejichž zápisu do katastru nemovitostí musela daňové správě uhradit hypoteční daň a katastrální daň, jejichž celková výše činila za každý z těchto komplexů nemovitostí částku 802 400 eur a částku 820 900 eur. Později se uvedená správcovská společnost dozvěděla, že předtím uskutečněnými akvizicemi nabylo účinností nařízení s mocí zákona č. 223/2006, a sice dne 1. října 2006, a že toto nařízení s mocí zákona ve svém čl. 35 odst. 10b stanovilo snížení hypoteční daně a katastrální daně o 50 % v případě nabytí nemovitostí uzavřenými nemovitostními fondy, upravenými článkem 37 nařízení s mocí zákona č. 58/1998, nebo na jejich účet. Tato správcovská společnost se domnívala, že otevřené investiční fondy mají rovněž nárok na toto snížení, a proto požádala daňovou správu o vrácení poloviny částek uhrazených z titulu těchto daní, co se týče dvou komplexů nemovitostí, které nabyla na účet fondů UBS.

Právní stránka: Zaprvé, v rozsahu, v němž vnitrostátní právní úprava vylučuje z nároku na daňové zvýhodnění všechny otevřené nemovitostní fondy, nemůže být odůvodněna nezbytností předcházení daňovým únikům a vyhýbání se daňovým povinnostem. Zadruhé, otevřená či uzavřená povaha fondu není patrně spojena s mírou spekulativnosti investic uskutečňovaných tímto fondem nebo s více či méně jasnou povahou těchto záměrů, panujících v této souvislosti, a povaha uzavřeného fondu nezavazuje takový fond, aby držel nabytou nemovitost po delší dobu, než by tomu bylo v případě otevřeného fondu. Proto i za předpokladu, že by nezbytnost předcházet spekulacím s nemovitostmi mohla být považována za naléhavý důvod obecného zájmu způsobilý odůvodnit omezení volného pohybu kapitálu, nelze se jí ve věcech v původním řízení dovolávat, jelikož se použití daňového zvýhodnění pouze na uzavřené fondy při současném vyloučení otevřených fondů nejvíce jako vhodné k dosažení sledovaného cíle. Zatřetí, cíl spočívající v omezení systémových rizik na trhu s nemovitostmi může představovat naléhavý důvod obecného zájmu. Aby však omezení volného pohybu kapitálu mohlo být odůvodněno nezbytností omezit systémová rizika na trhu s nemovitostmi, musí být vnitrostátní právní úprava, která přiznává daňové zvýhodnění pouze uzavřeným nemovitostním fondům,

s to zaručit uskutečnění dovolávaného cíle a nepřekračovat meze toho, co je k jeho dosažení nezbytné, což bude muset ověřit předkládající soud.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 10. května 2012, *Santander Asset Management SGIIC a další*, C-338/11 až C-347/11, EU:C:2012:286, a ze dne 13. března 2014, *Bouanich*, C-375/12, EU:C:2014:138.

Relevantní právní úprava: Článek 63 SFEU.

AB a další (Révocation d'une amnistie) (věc C-203/20)

Datum rozhodnutí: 16. prosince 2021

Závěr: *Právo EU nebrání vydání evropského zatýkacího rozkazu proti osobě, jejíž trestní stíhání bylo nejprve zastaveno pravomocným soudním rozhodnutím přijatým na základě amnestie a následně bylo znovu zahájeno v návaznosti na přijetí zákona, kterým byla zrušena tato amnestie a uvedené soudní rozhodnutí, pokud posledně uvedené rozhodnutí bylo přijato před posouzením trestní odpovědnosti dotčené osoby.*

Skutkové okolnosti: Obvinění byli na Slovensku trestně stíháni pro řadu trestných činů, které údajně spáchali v roce 1995. Dne 3. března 1998 předseda vlády Slovenské republiky, který v té době vykonával prezidentské pravomoci z důvodu skončení funkčního období prezidenta Slovenské republiky, vyhlásil na tyto trestné činy amnestii (dále jen „amnestie z roku 1998“).

Okresní soud v Bratislavě III, Slovensko, rozhodnutím ze dne 29. června 2001 uvedená stíhání zastavil mimo jiné na základě této amnestie. Toto rozhodnutí, které se stalo pravomocným, mělo podle slovenského práva účinky zprošťujícího rozsudku. Dne 4. dubna 2017 nabylo účinnosti ústavní zákon 71/2017, jakož i zákon 72/2017. Národní rada Slovenské republiky amnestii z roku 1998 zrušila usnesením ze dne 5. dubna 2017 na základě čl. 86 písm. i) novelizované Ústavy. Rozsudkem ze dne 31. května 2017 Ústavní soud Slovenské republiky rozhodl na základě článku 129a novelizované Ústavy, že toto usnesení je v souladu s Ústavou. V souladu s čl. 154f odst. 2 novelizované Ústavy má usnesení ze dne 5. dubna 2017 za následek zrušení rozhodnutí okresního soudu v Bratislavě III ze dne 29. června 2001, takže v trestních stíháních obviněných bylo pokračováno.

Právní stránka: Ze samotného znění článku 50 Listiny, který zakotvuje zásadu *ne bis in*

idem v unijním právu, vyplývá, že „nikdo nesmí být stíhán nebo potrestán v trestním řízení za čin, za který již byl v Unii osvobozen nebo odsouzen konečným trestním rozsudkem podle zákona“. Pro určení, zda je soudní rozhodnutí rozhodnutím pravomocně odsuzujícím určitou osobu, je nutno se mimo jiné ujistit, že toto rozhodnutí bylo vydáno po posouzení věci samé. Tento výklad je zaprvé potvrzen zněním článku 50 Listiny, neboť pojmy „odsouzení“ a „osvobození“, které používá toto ustanovení, nutně znamenají, že trestní odpovědnost dotyčné osoby byla zkoumána a že v této souvislosti bylo přijato rozhodnutí. Zadruhé je uvedený výklad v souladu s legitimním cílem zabránit beztrestnosti osob, které spáchaly trestný čin, což je cíl, který spadá do kontextu prostoru svobody, bezpečnosti a práva bez vnitřních hranic, ve kterém je zaručen volný pohyb osob, který je zakotven v čl. 3 odst. 2 SEU. Je pravda, že v projednávané věci z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že rozhodnutí ze dne 29. června 2001, kterým okresní soud v Bratislavě III zastavil trestní stíhání zahájená proti obviněným, má podle vnitrostátního práva účinky zprošťujícího rozhodnutí. Bez ohledu na povahu a účinky tohoto rozhodnutí ve slovenském právu však ze spisu vyplývá, že jediným účinkem uvedeného rozhodnutí, které bylo přijato mimo jiné na základě amnestie z roku 1998, bylo zastavení uvedeného trestního stíhání ještě předtím, než okresní soud v Bratislavě III nebo jakýkoli jiný slovenský soud mohl rozhodnout o trestní odpovědnosti obviněných, což však musí ověřit předkládající soud.

Související judikatura: Rozsudky ze dne 6. září 2016, *Petruhhin*, C-182/15, EU:C:2016:630; ze dne 2. dubna 2020, *Ruska Federace*, C-897/19 PPU, EU:C:2020:262, jakož i ze dne 12. května 2021, *Bundesrepublik Deutschland [Red notice (červené oznámení) Interpolu]*, C-505/19, EU:C:2021:376.

Relevantní právní úprava: Článek 50 Listiny základních práv Evropské unie.

VÍTKOVICE STEEL, a. s. (věc C-524/20)

Datum rozhodnutí: 21. prosince 2021

Závěr: *Právo EU neumožňuje, aby spornému zařízení v původním řízení byly v rámci referenční úrovně produktu pro „tekutý kov“ přiděleny bezplatné povolenky na základě nové žádosti České republiky, i když bude vyloučeno dvojí započítání emisí a dvojí přidělení povolenek.*

Skutkové okolnosti: Společnost VÍTKOVICE STEEL provozovala do 30. listopadu

2015 sporné zařízení v původním řízení, v němž byl používán kyslíkový konvertor. Tekutý kov (tekuté železo nasycené uhlíkem) používaný v tomto dílčím procesu výroby oceli jako vstup byl dovezen z blízkého zařízení, které tou dobou provozovala společnost ArcelorMittal Ostrava, a. s. V roce 2013 požádala společnost VÍTKOVICE STEEL české orgány o přidělení bezplatných povolenek pro období let 2013–2020 na sporné zařízení v původním řízení, přičemž poukazovala na používání kyslíkového konvertoru, tj. procesu uvedeného v příloze I rozhodnutí 2011/278. Ministerstvo toto zařízení zahrnuje do navrženého seznamu zařízení, jimž budou přiděleny bezplatné povolenky, předloženého Komisi v souladu s čl. 11 odst. 1 směrnice 2003/87. Ministerstvo si rozhodnutí 2011/278 vyložilo tak, že spornému zařízení v původním řízení bezplatné emisní povolenky přidělit lze, a to za předpokladu, že bude eliminováno riziko dvojího započítání navíc k emisím ze zařízení společnosti ArcelorMittal Ostrava. Ministerstvo tedy hledalo model umožňující přidělit bezplatné povolenky společností VÍTKOVICE STEEL i ArcelorMittal Ostrava, který by reflektoval emise zařízení každé z těchto společností a zároveň by vylučoval jejich dvojí započítání či dvojí přidělení povolenek na produkt „tekutý kov“. Poté, co tyto společnosti vyslovily s takovým modelem rozdělení souhlas, o tom ministerstvo informovalo Komisi. V dopise ze dne 16. července 2013 zopakovala Komise, že povolenky nelze mezi společností VÍTKOVICE STEEL a ArcelorMittal Ostrava rozdělit. Uvedla, že čl. 10 odst. 8 rozhodnutí 2011/278 sice vyžaduje, aby členský stát zamezil dvojímu přidělení povolenek, avšak zároveň na základě tohoto ustanovení nelze povolenky rozdělit mezi dva provozovatele různých zařízení.

Právní stránka: Článek 10 odst. 2 písm. a) rozhodnutí 2011/278 upravuje pravidla pro výpočet předběžného ročního množství bezplatně přidělených povolenek na emise pro každé „dílčí zařízení pro referenční úroveň produktu“, které je v čl. 3 písm. b) téhož rozhodnutí definováno jako „vstupy, výstupy a příslušné emise související s výrobou produktu, pro nějž byla stanovena referenční úroveň v příloze I [tohoto rozhodnutí]“. V souladu s čl. 10 odst. 2 písm. a) rozhodnutí 2011/278, vykládaným ve světle jeho čl. 3 písm. b), tedy nelze přidělit bezplatné emisní povolenky dílčímu zařízení v rámci určité referenční úrovně produktu, jestliže toto dílčí zařízení předmětný produkt nevyrobí. V projednávané věci sporné zařízení v původním

řízení nevyrábí tekutý kov, a proto mu nemohou být přiděleny bezplatné emisní povolenky v rámci referenční úrovně produktu pro tekutý kov. Takto je nutno chápat informaci uvedenou v čl. 1 odst. 2 třetím pododstavci rozhodnutí 2013/448, že Komise bude akceptovat, změní-li dotýčný členský stát předběžně celkové roční množství povolenek na emise k bezplatnému přidělení takovým zařízením, jako je sporné zařízení v původním řízení, uvedeným v bodě C přílohy I tohoto rozhodnutí, pokud v důsledku této změny bude navržené přidělení v souladu s čl. 10 odst. 2 písm. a) tohoto rozhodnutí. Tento výklad je mimoto potvrzen výslovným zněním tohoto čl. 1 odst. 2 třetího pododstavce rozhodnutí 2013/448, podle něhož by změna množství bezplatně přidělených emisních povolenek provedená dotýčným členským státem měla spočívat v tom, že se „vyloučí [...] jakékoli přídělí [jakékoli přidělení] procesům, na které se vztahují systémové hranice referenční úrovně produktu pro tekutý kov stanovené v příloze I rozhodnutí [2011/278] pro zařízení, která surové tekuté kovy nevyrábějí, ale dovážejí, které by jinak vedlo ke dvojnásobnému započítání“.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 25. července 2018, *Georgsmarienhütte a další*, C-135/16, EU:C:2018:582, ze dne 9. března 1994, *TWD Textilwerke Deggendorf*, C-188/92, EU:C:1994:90.

Relevantní právní úprava: Článek 1 odst. 1 a odst. 2 třetí pododstavec rozhodnutí Komise 2013/448/EU o vnitrostátních prováděcích opatřeních pro přechodné bezplatné přidělování povolenek na emise skleníkových plynů.

Corendon Airlines (věc C-395/20)

Datum rozhodnutí: 21. prosince 2021

Závěr: *Let není považován za „zrušený“, pokud provozující letecký dopravce odloží čas odletu o méně než tři hodiny, aniž došlo k jiným změnám tohoto letu.*

Skutkové okolnosti: Dotčení cestující si rezervovali zájezd prostřednictvím internetové platformy „Check24“. Jejich rezervaci potvrdila společnost Corendon Airlines, provozující letecký dopravce, pro let, který měl být uskutečněn dne 18. května 2019 z Düsseldorfu (Německo) do Antálie (Turecko), s plánovaným časem odletu ve 13:20 hodin a plánovaným časem příletu v 17:50 hodin téhož dne.

Společnost Corendon Airlines uvedený čas odletu následně odložila, přičemž ponechala stejné číslo letu a stanovila nový čas odletu na 16:10 hodin a čas příletu na 20:40 hodin dne 18. května 2019, o čemž dotčené cestující informovala devět dnů před začátkem letu. Takto změněný let byl dále zpožděn, když letadlo odlétlo v 17:02 hodin a přistálo ve 21:30 hodin dne 18. května 2019. Dotčení cestující požadovali od společnosti Corendon Airlines náhradu škody ve výši 400 eur pro každého, na základě čl. 5 odst. 1 písm. c) a čl. 7 odst. 1 písm. b) nařízení č. 261/2004.

Právní stránka: Pojem „zrušení“ je definován v čl. 2 písm. l) uvedeného nařízení jako „neuskutečnění letu, který byl dříve plánován a na který bylo rezervováno alespoň jedno místo“. Pojem „let“ není v uvedeném nařízení definován. Nicméně podle ustálené judikatury je let v zásadě „operací letecké dopravy, která tak určitým způsobem představuje ‚jednotku‘ této dopravy uskutečňovanou leteckým dopravcem, který určuje její letový řád“. Zrušení, na rozdíl od zpoždění letu, je důsledkem skutečnosti, že původně plánovaný let nebyl uskutečněn. Z toho v této souvislosti vyplývá, že zrušené lety a lety zpožděné představují dvě zcela odlišné kategorie letů. Z uvedeného nařízení tedy nelze dovodit, že lze zpožděný let kvalifikovat jako „zrušený let“ z pouhého důvodu, že doba zpoždění se, byť značně, prodloužila. Za těchto podmínek, jestliže jsou cestující přepraveni letem, jehož čas odletu je oproti původně plánovanému času odletu zpožděn, lze let považovat za „zrušený“, pouze zajistí-li letecký dopravce přepravu cestujících jiným letem, jehož původní plán se liší od původního plánu původního letu. Okolnost, že odložení času odletu bylo dotčeným cestujícím oznámeno několik dní předem, přitom nemá sama o sobě na rozlišení mezi pojmy „zpoždění“ a „zrušení“ vliv.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 4. července 2018, *Wirth a další*, C-532/17, EU:C:2018:527, ze dne 19. listopadu 2009, *Sturgeon a další*, C-402/07 a C-432/07, EU:C:2009:716.

Relevantní právní úprava: Článek 2 písm. l) a čl. 5 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 261/2004, kterým se stanoví společná pravidla náhrad a pomoci cestujícím v letecké dopravě v případě odepření nástupu na palubu, zrušení nebo významného zpoždění letů.

Tesco Stores ČR, a. s. (věc C-881/19)

Datum rozhodnutí: 13. ledna 2022

Závěr: *Hospodářský subjekt je při označování výrobků uváděných na trh na území určitého členského státu osvobozen od povinnosti uvádět všechny složky, jež jsou součástí směsné složky, jen tehdy, je-li tato směsná složka označena v seznamu složek tímto prodejním názvem v jazykové verzi dotyčného členského státu.*

Skutkové okolnosti: Skupina Tesco, nadnárodní maloobchodní řetězec usazený ve Spojeném království, provozuje maloobchodní prodejny mimo jiné v České republice. Její česká dceřiná společnost uváděla ve svých prodejnách v České republice na trh některé potravinářské výrobky značky „Monte“. Na označení dotčených výrobků, a sice Monte mléčný dezert čokoládový s lískovými oříšky 220 g, Monte mléčný dezert čokoládový 100 g a Monte drink mléčný nápoj čokoládový s lískovými oříšky 200 ml, byl uveden seznam složek, v němž figuroval „čokoládový prášek“, aniž bylo upřesněno jeho složení. Dne 27. května 2016 nařídila Státní zemědělská a potravinářská inspekce, inspektorát v Brně (Česká republika) (dále jen „SZPI“), společností Tesco stáhnout ze svých provozoven v České republice dotčené výrobky a zakázala další uvádění těchto výrobků na trh. Vycházela přitom ze skutečnosti, že ve složení těchto výrobků byl uveden „čokoládový prášek“, aniž byl u něj rozepsán seznam složek, jak vyžaduje čl. 9 odst. 1 písm. b) ve spojení s čl. 18 odst. 1 a 4 nařízení č. 1169/2011. Z přílohy I části A bodu 2 písm. c) směrnice 2000/36 dále podle SZPI vyplývá, že v češtině musí být použit výraz „čokoláda v prášku“, a nikoli výraz „čokoládový prášek“.

Právní stránka: Povinná povaha informací o složení potravin vyplývá z nezbytnosti „zajištění možnosti spotřebitelů identifikovat určitou potravinu a vhodně ji použít a vybrat potraviny vyhovující jejich individuálním stravovacím potřebám“. Takový cíl vyžaduje, aby informace o potravinách byly správné, neutrální a objektivní. Takový cíl by přitom byl vážně ohrožen, kdyby hospodářské subjekty v případech, kdy mají povinnost se řídit prodejním názvem směsné složky stanoveným v unijním předpise, nemusely respektovat název této složky uvedený v příslušné jazykové verzi tohoto předpisu a mohly volně překládat výrazy použité k pojmenování dané směsné složky v jiných jazykových verzích uvedeného předpisu. Takové volné překlady totiž neumožňují spotřebitelům s jistotou zjistit složení takové směsné složky pouhým přečtením údaje o ní v seznamu složek potravinářského výrobku, v němž je obsažena. V projednávané věci je konkrétně třeba zdůraznit, že přesnou definici má jen výraz „čokoláda v prášku“, a to v příloze I části A bodě 2 písm. c) směrnice 2000/36. Naproti tomu výraz „čokoládový prášek“ takovou definici v unijních předpisech nemá.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 1. října 2020, *Groupe Lactalis*, C-485/18, EU:C:2020:763, ze dne 4. června 2015, *Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände*, C-195/14, EU:C:2015:361.

Relevantní právní úprava: Příloha VII část E bod 2 písm. a) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1169/2011 o poskytování informací o potravinách spotřebitelům.

Zpracoval: Jan Tlamycha